

§ 1 jo den, at en Instruks skal udfærdiges af Landbrugsministeren, og jeg skal nok sørge for — foreløbig haaber jeg, det bliver mig, som skal udfærdige disse Instrukser —, at der ikke kommer til at staa deri, at der skal hentes en „Bygherre“ inde fra Nøbstaaden. Deri, at man har lagt saa stor en Vægt paa Amtskommissionen og ladet den faa den afgørende Indflydelse paa, om vedkommende skal have Laan eller ej, ligger der en stor Garant for, at alle praktiske Hensyn ville blive tagne. Man vil, naar Manden ellers i andre Henseender opfylder Betingelserne, nemt komme over det, naar det er praktiske Folk som Amtskommissionens Medlemmer, der skulle have Sagen i deres Haand. Der har ogsaa været Spørgsmaal om, hvorledes Burderingen skulde foregaa. Det er vist atter her det ærede Medlem fra Bælum (S. Jensen), jeg maa henvende mig til, dog er jeg ikke ganske sikker paa det, da jeg ikke har Rigsdags-tidenden ved Haanden. Jeg tror, at han sagde, at det var uigennemførligt, hvad Ministeren her havde skrevet, men det er ganske vist en Misforstaaelse. Jeg har jo skrevet, at „saafremt Storrelsen af det Laan, hvorom Kreditforeningen herefter har givet Arbejderen Tilsagn, andrager Halvdelen eller derover af Vaaneværdien over for Statskassen“ o. s. v. Det ærede Medlem undrede sig over, at jeg havde kunnet skrive dette, thi hvorledes skulde det gaa til, at Foreningen kunde laane ud over Halvdelen? Det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) har allerede gjort opmærksom paa, at der deri ligger en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side, idet der her ikke er Tale om, at Kreditforeningerne skulle laane ud over det halve af det, hvortil de vurderer Ejendommen. Det er langt fra utænkeligt, at Kreditforeningens Burdering kan gaa ud over den Sum, som er Vaaneværdien over for Statskassen, idet det ikke er udelukket, at Arbejderen kan faa Lodden til en billigere Pris, end den i Virkeligheden er værd. Stoffer han sig paa den Maade en Lod, vil Vaaneværdien for Statskassen ikke være saa stor som den Sum, hvortil Kreditforeningen vurderer Ejendommen, og da vil Kreditforeningen komme til at give et større Laan end Halvdelen af Vaaneværdien over for Statskassen, og det vil have den Følge, at Statskassens Laan til Arbejderen bliver saa meget mindre. I øvrigt er det selvfølgelig, at Reglerne, hvorefter Amtskommissionen skal foretage sin Burdering under de forskellige Forhold, der komme i Betragtning, afgøres ved den Instruks, Ministeren udfærdiger for Amtskommissionen.

At det ærede Medlem ikke har kunnet se disse Regler her i Lovforslaget, er derfor ganske naturligt.

Den næste Paragraf, om hvilken der er rejst Spørgsmaal, er, tror jeg, § 20 i Lovforslaget; den svarer til § 22 i Flertallets Plan. Flertallets Plan siger: „Ejeren er forpligtet til selv at bo paa Ejendommen og drive samme“. Her har jeg villet gøre en Forandring. Flertallets Affattelse forudsætter, at man indfører i Lovforslaget en Bestemmelse om den Straf, Ejeren skal isalde, hvis han ikke bliver boende paa Ejendommen. Denne Forholdsregel har jeg vægret mig ved at optage i Lovforslaget. Jeg har forandret Reglen til, at der i Panteobligationen til Statskassen skal optages en Bestemmelse om, „at saafremt Ejeren fraflytter Ejendommen eller bortlejer nogen Del af Lodden eller opfører Lejehuse paa den, kan Laanet opstiges Ejeren til Udbetaling med et halvt Mars Varsel“. Det er en Bestemmelse, der ganske vist ikke behøvede at staa i Loven, da det er ganske naturligt, at man optager en saadan Bestemmelse i Panteobligationerne. Dette gælder for øvrigt adskillige andre Bestemmelser, men naar jeg alligevel har taget den op, er det ganske simpelt, fordi jeg ikke har ønsket at sjerne mig mere fra Flertallets Plan end allerhøjest nødvendigt. En Bestemmelse som denne vilde være bleven savnet, naar den ikke havde staaet i Loven, og derfor har jeg optaget den. Dernæst kommer jeg til Lovforslagets § 25. Det er en Bestemmelse, hvortil der ikke findes noget tilsvarende i Flertallets Plan. Den gaar ud paa, at en Enke skal kunne vedblive at staa i dette Forhold til Statskassen. Ganste vist omtaler Betænkningen i de Bemærkninger, den knytter til § 27, at en saadan Bestemmelse skulde være der. Den forudsætter, at Forholdet til Kreditforeningen og Staten vedvarer uforandret, saa længe en af Egtfællerne besidder Ejendommen, og det er aabenbart, at Kommissionen er gaaet ud fra, at denne Regel fandtes i § 27. Men hvis vi havde indskrænket os til at lade § 27 staa uden at indføre nogen anden Bestemmelse, vilde Følgen have været den, at Enken ikke kunde være bleven i Besiddelse af Lodden paa samme Vilkaar, som hendes afdøde Mand. Det er det, jeg har gjort, og det har man heller ikke indvendt noget imod. Derimod har man under disse Dages Forhandlinger søgt hen til det andet Stykke af § 25 som det opløbende Element i Forhandlingerne. Man har udbredt sig over, hvor sørgeligt det var for Enken, at hun absolut ikke maatte faa den Mand, hun